

Kis Noémi

LÁMPAOLTÓ PÖTTYÖS NÉNI

MESEREGÉNY

SZEREPLŐK:

egy ikerpár, Dodó és Amál

Pöttyös néni, jó boszorkány, aki Budapest felett lakik egy felhőn

Gülü, a békabarát

Negyedik rész

VIHARBA KEVEREDNEK

Díszes korlát, szürkéslila épület a Bajza utca 44. Erkélyén egy szakadt zászló libeg egy ferde zászlótartóban, fakó és napszitta.

Amália reggelente megkérdezi, hogy mikor varrja meg a varrónő? Válasz nem jön, mert anya ilyenkor kaputelefonnal nyitja az ajtót, és ha nem működik, ideges. Még kiabálna, még rázná a hideg, hogy elkésik a munkahelyéről. Rohanás, fel a második emeletre. Tizenkét méter. Ötven lépcsőfok, négy forduló.

A lift ajtajára egy feliratot ragasztottak: „Sajnáljuk, a felvonó ma nem működik.” A felirat öreg és kopott, akárcsak a zászló az épület homlokán.

– Itt vagyunk, Amália. Megérkeztünk!

A földalatti hirtelen csikorogva lefékez, kinyílnak az ajtók. Kiszállnak az ikrek, és mikor kiérnek az aluljáróból, hatalmas cseppekben esik az eső. Úgy kavargó a por az utcán, mintha füst gomolyogna. Süvít a leszálló utasok fülebe a szél, pörög tovább a Kodály körönd irányába, majd az Oktogonnál eltűnik.

– Megtelt porral a szám! A fülem, a szemem, az orrom eltömődött – mondja szomorúan Dodó, mikor felérnek az Andrássy útra. A házak alig látszanak. Mintha homokzsákba dugták volna a homlokzatukat.

– Odanézz, Dodó! Hát az ott mi? – kérdezi Amália.

– Mi mi? Semmi. Nem látok odáig. Semmit sem látok – értetlenkedik Dodó.

Amália megdörzsöli a szemét, az hiszi, álmodik. Vagy mégsem? Ez itt nem is a Bajza utca, ez nem is az óvoda, ez nem is az eltépett zászló, bejárat és kaputelefon.

– Nem látom az óvodát! Hol lehet?

Egy hatalmas, üres gödör tátong a helyén. Hullámszik és örvénylik benne az esővíz. Sáros és sárga. Az óvoda szőrén-szálán eltűnt. Csak egy esővízzel telt tócsa van a helyén.

Elröpítette a szél? Vajon hová lett? Egy másik kerületbe, Budára? Egy másik városba? A hatalmas lépcsőház, a Dadus és a többi gyerek: nincs itt senki és semmi.

Mind elvesztek.

Kanyargós, jeges szél fúj, és egyre hidegebb lesz, a gyerekek fáznak, már reszket a homlokuk.

Dodó átöleli Amáliát, összebújnak.

A postaláda, a biciklik, a roller, a gördeszka mind viharrá váltak.

Amália vacogva kapaszkodik Dodó derekába: – Nincs bejárat, hol menjünk be? Ha nincs csengő, mit nyomjunk meg? Ha nincsenek gyerekek, kiivel játszunk?

Miközben Dodó morfondírozik, hogy erre most mit is válaszoljon, hisz mindenre van valami magyarázat, újabb süvítő szél érkezik. Füttyül és karmol ez a szél. Az utcán parkoló autókat felkapja. Felborulnak a kukák, felrepülnek a biciklisták, a korlátok és az útjelző táblák is megemelkednek, egy régi telefonfülke eltűnik a felhők között.

A vihar köténye mindent beborít. Kivéve az Epreskertet. Ott szélcsend van.

Az Epreskert az óvodával szemben a gyerekek kedvenc parkja. Ott más idők járnak, mindig süt a nap, a kert szobrai mozdulatlanul beszélgetnek egymással és a járókelőkkel. A járdaszéli virágok illatozva hajlongnak, dús babérbokrai folyton kacarásznak. Mintha csalogatnák a látogatókat, akikről tudják, hogy úgysem léphetnek be. Az Epreskertet magas kerítés határolja. Amália és Dodó összekapaszkodva odalép a park bejáratához.

Lehet, hogy a kerti szobrok tartják vissza a szelet? Azok olyan erősek, mint a szikla. Kőből és márványból vannak. Megnő a karjuk és a combjuk, hatalmas mellkasukkal nem engedik át magukon a vihart:

– Fogd meg azt a nagy gesztenyefát, Amál! Ha megöleljük, biztosan nem fúj el minket a szél.

– Menjünk be az Epreskertbe! Imádom az epret. A porcukrosat, meg az eperfagyit.

– Amália, hé! Kapaszkodj a fába! Csukd be a szád és a szemedet!
 Az ikrek belépnek az Epreskertbe.
 Egyszerre ölelik meg a kert hatalmas gesztenyefáját, ami azért nem olyan egyszerű művelet.

– Nem érem át! Ez óriási – aggódik Amália.
 A fa abban a pillanatban, hogy a gyerekek belekapaszkodnak, dülöngélni kezd. Szája nő, csattognak a fogai. Mintha harapni akarna.

– Ez nem fa, Dodó! Ez egy oroszlán! Mindjárt felfal minket, meneküljünk!

Dodó hátrahőköl, majd mikor felnéz a fára, és meglátja a messzeségben a lomb távoli tetejét, megszédül. Ijedtében elesik.

– Ez csapda! Futás, Amá! Szaladjunk! Fogd a kezem!

Ekkor az ég felől, teljesen váratlanul, Pöttyös néni selymes hangú figyelmeztetése érkezik:

– Állj! Ne mozduljatok! Ez veszélyes hely! Nem véletlenül nem jöhettek be a kertbe. A fa belsejében fanyűvők laknak. Jól ismerem a piszkozat, vihart hoznak és viszályt.

Pöttyös néni felhője hangosan pöfékel, küzd a viharos széllel.

Torz bádoghangon valaki megszólal az égből: „Látod, kissrác? Nagy szerencse, hogy Pöttyös néni él! Különben nem menekültetek volna meg.”

A fa beszél hozzájuk. Tépőfogaival szeretné visszahúzni őket. Csattogó szájjal közelít a gyerekek felé, akik gyorsan lefekszenek a földre.

A bokrok kuncogva és kacagva, a virágok porozva dicsérik a gesztenyefát.

– Hol vagy? – kérdezik a gyerekek kétségbeesve.

– Hahó, itt, az Epreskert felett, integetek!

– Pöttyös néni! Te vagy az? – kérdik egyszerre az ikrek.

– Én hát! Kapaszkodjatok! Felhő koccan, ezer villám robban! Macskák, az egérlyukba! Hess, vihar!

Pöttyös néni óvatosan leereszkedik a felhővel. Ügyesen landol a gyepen.

A vihar erre egy pillanat alatt elcsitul. A varázslat, úgy látszik, működik, a szél karjait letöri, a fa ágait megtöri. A fa újra gesztenyefa. Az Epreskert szobrai kedves kőszobrok. Még Küklopsz szobra is mosolyog.

A gyerekek nem haboznak sokáig, nem kell nekik kétszer mondani, felpattannak a felhőre.

Terézváros felett lebegnek, amikor eláll az eső, és a szél is elcsendesedik.

– Huh, megmenekültünk. Ez meleg volt! Ez nagy vihar volt, ugye? – kérdezi Dodó Pöttyös nénit.

– Aha, de vége, eltüntettem – mondja nevetve Pöttyös néni –, komoly bajotok eshetett volna, ha nem küldöm el a szelet időben. Viharban a fák nagyon veszélyesek. A város legszebb kertje is gonoszkodik.

– Én tényleg kérek eperfagyit, úgy imádom! Végig arra gondoltam – Amália megrázza vizes fejét, és beletörli pólójába az arcát. – Képzeld, Pöttyös néni, elszállt az óvodánk...

– Hát persze. Én varázsoltam egy kis vihart, elnézést. Már visszaraktam az óvodátokat. Újra áll a Bajza utca 44. Csak tudjátok, a Szív utcai szerelő úgy megjavította a kapcsolószekrényemet, hogy először azt sem tudtam, merre nyúljak. A kapcsológombok színeit felcserélte, és új feladatot kaptak. Minden összevissza lett megint.

– Te véletlenül varázsoltad el az óvodánkat? – lepődik meg Dodó.

Pöttyös néni megvonja a vállát. Lesüti a szemét.

– Én csak gyakoroltam a kapcsolást. Néha edzenem is kell. Véletlenül vihart varázsoltam. Én sem vagyok tökéletes, na. A kapcsoló azt a parancsot kapta, hogy emelje fel a pesti óvodákat.

– Pöttyös néni, te szoktál hibázni? – most meg Amália lepődik meg.

– Dehogyan, nem annyira – rázza a fejét a néni. – Ma ilyen kusza napom van.

A felhő tovább lebeg, tetején a fáradtan pihegő, eső áztatta gyerekekkel. Miközben a gangon és a kapualjban újra megindul az élet.

– Jaj, most látom, a ruhátok csuromvíz. A hajatok egy madárfészek, por és eső. Gyerünk, azonnal indulunk! Sipirc haját szárítani! Ott a hajszárító a kapcsolószekrény mellett.

Dodó és Amál hajszárítás közben kicsit még libabőrös, aztán egészen átmelegedik a testük. Sose szárítottak még haját egy felhő tetején ücsörögve.

Miután elkészülnek, a hajuk és a ruhájuk is tiszta, Pöttyös néni leírnyítja a felhőt a Bajza utcai járdára. Leereszkednek, pont a kapu előtt landolnak.

Két patyolattiszta gyerek sétál be az óvoda ajtaján. A dadustól teát és kalácsot kapnak tízóráira. A komor felhők seperc alatt eltűnnek az égről. Terézvárosban szikrázik a nap, úgyhogy délután lehet az udvaron fogócskázni. Hintázni és kuglizni. Huh, azután vége az ilyen fura napnak is.

Ötödik rész

PÖTTYÖS NÉNI MACSKÁS HÁZA

Amál és Dodó imádják, ha vendégek érkeznek hozzájuk. Ennél már csak az jobb, ha ők mehetnek vendégségbe. Pont olyan jó, mint a mákos palacsinta megsült széle, vagy a sima porcukor, palacsinta nélkül. A hivatlan, váratlan vendég bármelyik napszakban beeshet az ablakon, benne meg ez a legjobb.

Most épp nagy rumli ül a gyerekoszoba szőnyegén. A pakolási kedv mutatója nullán áll.

Ó, bárcsak beesne valaki, aki megmenti az ikreket a rendrakástól! Anya négyszer szolt már. A gyerekek párnákkal és székekkel barikádozzák el a szobájuk ajtaját. Leselkednek kifelé a kulcslukon.

Tiszta a levegő, anya levelezik a számítógépén, lehet tovább rendetlenkedni.

A szoba kitágul, az ablak részre nyílik. Amália a szekrényben kotorászik, keres valamit, ami épp megint elveszett. Furcsa hangokat hallani. Dodó szerint valaki van odakint, mintha a Bosnyák tér felől jönnének a hangok. Hollók kárognak: krúg, krúg! Aztán egy koccanást hallani:

– Amál, nézz oda! Az ablakba! Valaki veri az üveget!

Dörömbölés.

– Keresem az ugrókötelem. Nem találom. Inkább segíts, lécci, Dodó!

Egyre sűrűbb a kárognás és egyre élesebb. Hopp, valami berepült az ablakrésen! Dodó odarohan és felveszi. Egy fehér boríték. A fekete holló ejtette ki a csőréből.

– Nézd csak, Amál! Ott köröz a fák fölött.

– Nem szeretem annyira a fekete hollót, félek tőle. Megvan a kötelem! Menjünk ki a játszótérre, Dodó!

– Én egyáltalán nem is félek a hollóktól. Olyan szép feketék. Ha jön egy rossz holló, majd elkergetem, jó? – mondja Dodó, és kinyitja a borítékot, amelyet a holló dobott be: – Mi lehet benne?

– Nekem mindegy – húzza a száját Amália. De mikor meglátja a levél pöttyös pecsétjét, kikapja Dodó kezéből a papírt.

– Felolvasom, jó? – nevet Amália.

– Nem is tudsz olvasni! – hitetlenkedik Dodó.

– Titkosírást tudok. – Amália kibontja a borítékot. – Nézd csak, ovis jelek vannak rajta! Meg egy térkép.

Dodó magához ragadja a levelet: – Pfű, ezt repülőről rajzolták. Középen barna, sáros folyó kanyarog. A Parlament rózsaszín tortahab. Cukortetők. Ott a halászbástya, homokozóban vödörvár. Sovány hidak. A nyakláncos híd lábán lusta oroszlánok heverésznek. Nyelvük nincs, csak foguk. A folyó közepén egy rejtelmes sziget nyúlik, a szigetből létra vezet az égbe.

Az ikrek izgatottan forgatják a levélpapírt. Dodó biztos benne, hogy Pöttyös néni küldte. Neki van pöttyös pecsétje és égi térképe. A város pedig Budapest.

– Várj, Dodó, megszagolom. – Amália megszagolja a papírt, majd megnyalja a száját: – Sütiszag. – fintorog: – És macskaszag... Akkor ez csak ő lehet! Pöttyös néni postája. Meghívó délutáni sütire. Imádom a zsúrokat!

Mivel Gülü matricája is ott van a levél alján, ez csakis az ő névnapjéé lehet.

Irtó izgi! A gyerekek kíváncsiak, milyen Pöttyös néni lakása. Még sosem jártak ott, mert oda akárki azért csak úgy nem mehet fel. Hivatalos felhőmeghívó kell, és ez most egy olyan meghívó, pöttyös pecséttel.

Vajon hol alszik? Van fürdőszobája? Hány macskával él? Sötét és ijesztő a padlása?

Szélsebesen rendet raknak a szobájukban. Mikor végeznek, hangokat hallani az ég felől. Kurutty, kurutty! Nyam-nyam! Hólyagpukkanás.

– Gyertek, itt vagyok! Itt, erre, nem arra! Az égből! – Gülü hangja. Amália megismeri a kuruttyoló cuppogást.

Gülü nevetve terül el az égen, lebeg és kapálózik, nagyon boldognak tűnik.

– Várunk titeket névnapjéé uzsonnára. Csokis szűnyog is lesz és fagyalt! A térképet kövessétek! Na, induljatok. Mire vártok? A hangját elviszi a szél.

Néma, hűvös csönd lesz az égen. A boldog varangy teste felszívódik a felhők között.

Amália fejéből hirtelen kipattan egy újabb ötlet:

– Süssünk palacsintát! Még pont annyi időnk van.

– Benne vagyok – vágja rá Dodó. – Illik valami ajándékot vinni. Üres békalábbal nem mehetünk.

Az ikrek kimennek a konyhába, megsütnek pár palacsintát, és jól megszóráják kakaóval. Rákennek egy csomó Nutellát. Mikor elkészül, Amália elpakolja a szennyest a mosogatógépbe. Kekszet és almát hoz a konyhából, hosszú út vár rájuk, két kulacsot is betesz a hátizsákjába, teli vízzel. Dodó gumicsizmát, focimezt és kártyát pakol be.

Sietve elindulnak a Margitszigetre.

A felhőlétra az égig ér, szuper magas. Szédülve másznak, fokról fokra. Negyvenöt lépcsőfokot mentek, és a létra még mindig a végtelenbe tart, a fodros felhőkön túl végződik. Amália megáll, nem lép tovább. Nyüszögve felsóhajt:

– Nem bírom ki. Nincs kedvem névnapozni. Meggondoltam magam. Visszamegyek az ugrókötelemért, és lemegyek inkább a játszótérre. Felőlem a hollók is károghatnak. Szédülök, fáj a fejem.

– Mindjárt ott vagyunk, Amál, ne add fel! Már látom a felhőlakás bejáratát.

– Jó, de akkor legalább kérek egy palacsintát. Megéheztem. Szomjas vagyok.

Dodó előveszi az alufóliába csomagolt palacsintákat. Egy, kettő, három, mind lecsúszik. Mielőtt az utolsó darabot Amália a szájához emeli, Dodó odanyúl érte, és gyorsan visszacsomagolja. – Gülünek elég lesz ez az egy, úgyis mindent azonnal felfal.

– Ja, igen, Gülü, teljesen kiment a fejemből – sóhajt sóvárogva Amália.

Mikor az ikrek a felhőlakás bejáratához érnek, Amália húzza meg először a csengő zsinórját. Senki nem válaszol. Néma csend. Dodó is meghúzza.

Távoli hangok érkeznek odabentről.

– Rohanok! Veszem a köpenyem. Nyitom! – Pöttyös néni öltözködik, nem találja a nagy kavalkádban a kedvenc vendégváró pongyoláját.

Dőlnek a vázák a szekrényről, sorban, egymás után repkednek lefelé a polcra pongyolák.

Macsokányogást hallani.

– Csitt legyen! Sicc! Összerágtatok a küszöböt!

Pöttyös néni kinyitja végre az ajtót. Közben a mamuszával megállítja a macskákat, akik ki akarnak szökni az ajtóresen.

Egerek rohannak végig a parkettán. Aztán fel a padra, az asztalon át a székekre. Cincognak és viháncolnak. Látszik, milyen boldogok, a macskák rájuk sem hederít.

A gyerekek lábát szagolhatják.

– Nálam macska és egér jó barát. Egyik sem bánt – mondja Pöttyös néni.

Az ikrek ott állnak a sötét előszobában.

– Felraktam az előbb egy kis felhős kakaót nektek, megyek, nehogy odaégjen. Nagyon vártalak titeket! Pakoljátok le a cuccotok, aztán gyertek a kerek ebédlőbe!

Pöttyös néni eltűnik a kakaószagú konyhába.

– Azta! Mekkora felhőlakás! – csodálkozik Amália. – Szerinted most merre menjünk?

– Fogalmam sincs. – Dodó körbe-körbe pislog. – Úgy elrohant. Tiszta rumli van. Alig látok valamit.

– Odanézz, Amál, vagy száz szandál! Sámfa, gombolyag, lerágott gumilabdák. Azta, mennyi bakancs, szatyor, esőkabát. Dodó eltologatja az útból a bútorokat. Egy fiókos komód, horgolt, fehér terítőkkal. Két régi tonettszék.

Amáliának olyan furcsa érzése támad.

– Én nem tudtam, hogy itt a felhőn ilyen sötét lesz. Nedves, nyálas, pókos éjszakai sötét. Nem látok semmit. Dodó, menjünk vissza a Kolumbusz utcába!

Dodó a fejét csóválja. Nem lehet. Túl hosszú az út, lefelé pedig nagyon veszélyes a létra.

Hirtelen maró macskaszagot lehet érezni, az előszoba áporodott levegője eltelik a bűzzel.

Amália nagyot tüszzent. A macskák erre kórusban visszaprüszkölnek. Oltári nyávogás lesz, minden zegből-zugból ébredő macskák bújnak elő. Kicsi, nagy, rusnya, tépett és tündöklő, selymes macskák. Cirmos, szíami, vörös hajú. Akár az újszülött csecsemők egy kórházi osztályon, beindul a cicák bömbölő kórusa. Nyávogó hadviselés.

– Sicccc! Menj innen! – Dodó kiabálására egyik macska sem reagál.

A cicák támadásba lendülnek. Megkarmolják Amália bokáját. A polcokról, a komódról ugranak. A fotelből, a székekről, mindenholn macskák kapálóznak. Ugrás közben hosszan repülnek a levegőben. Dodónak sikerül párat megfognia a nyakánál és arrébb löknie.

– Gülü, hol vagy? – az ikrek kétségbeesetten keresik a barátjukat.

A távolból egy torz hang válaszol.

– Itt vagyok! Dodó, Amália, ti vagytok? Erre gyertek!

– Merre? – kérdezi Dodó.

– Erre, arra. Aztán megint erre. Itt, a befőttesüvegemben csücsülök. Hahó! Brekk!

A macskák még mindig a gyerekek combjába kapaszkodnak, így nehéz lesz megmozdulni. Dodó javaslatára behunyják a szemüket.

Amália háromig elszámol. Semmi eredménye. A macskák tovább visítanak. Táncolnak és énekelnek, kész macskabál van az előszobában: – Csikizzétek meg őket, akkor abbahagyják – kiabál Gülü.

Könnyű azt mondani. Amália meg sem bírja mozdítani a kezét, annyi cica lóg a nyakán. De mikor végre az egyiket sikerül megsimogatnia, a többiek is szelíden dörgölöznek. Elcsitulnak a cicák, és smúzolva nyújtózkodnak

Dodónak eszébe jut, hogy mi lenne, ha kitennék nekik azt a maradék nutellás palacsintát. A macskák seperc alatt befalják a palacsintát. Mikor elfogy, újra dörgölöznenek, de addigra a gyerekek átlépnek rajtuk.

Az ebédlőben Gülü ott ül az asztalon egy befőttesüveg alján, épp egy legyen nyámmog.

Pöttyös néni kikiabál a konyhából: – Hol vagytok, egerkéim? Kiscicák? Egyem a szívetek! Szőrötök, bajszotok tiszta csoki. Mit ettetek? Jól laktatok?

– Naná! Hisz megették a palacsintámat. – Gülü elpityeredik. Biztos benne, hogy az a szúnyogos, csokis palacsinta, aminek a maradéka ott lóg a macskák bajuszán, az ő ajándéka volt.

– Ne sírj, Gülü! Nem volt benne szúnyog, csak sima csokis volt – vág közbe Amália. – Süthetünk még, ha van itthon liszt, tojás és tej!

– Hát persze hogy van! Gyertek a felhőkonyhámba – mondja Pöttyös néni. – Sicc, cicák! Nyomás a Margitszigetre, ott egerészhettek!

Egy mozdulattal kisépri a felhőlakásból a macskáit, egy másik mozdulattal lesöpri az asztalt a kerek ebédlőben. Az ikrek és a béka átmennek a konyhába, nekiállnak palacsintát sütni. Kész-passz, kész is van a sok palacsinta!

Aztán csak nyeléseket hallani. Jóízű csámcsogás, a nyál összekeveredik a finom tésztával. Csokis mindenkinek a szája széle, Amáliának még a combja is. Mikor végeztek minden falattal, Dodó szólal meg először.

– Legközelebb, Gülü, ha nem haragszol, nem az égben ünnepelünk. Hanem mondjuk, a Margitszigeten. Hm? Mit szólsz?

– Kutykurutty. Alig várom, hogy újra névnapom légy. Vagyis legyen. Hányat kell még aludni szerintetek? Bár én, őszintén brekegve, a férges, a pókos és a csigás palacsintát jobban szeretem, mint a csokisat. Jövőre, lécci, olyat hozzatok!

Amália megtörli Gülü és Dodó száját szalvétával.

– Rendben, jövőre jobban figyelünk rád, és útközben sem fogom megkívánni az ajándékokat, mielőtt elindulunk a vendégségbe, jól teletömjük a hasunkat Nutellával.

Jót nevetnek, mert Amáliának a saját szája viszont tiszta csoki, a haja és még a füle is porcukros lett.

Gülü körbetörli Amáliát. Cserébe kap egy puszit.

Ekkor hirtelen nagy csattanásokat hallani az előszobából.

Pöttyös néni már az uzsonna közben kiment pakolni. Irtó ideges hangon kiabál. Körbe forog és jajgat: – Fene, mennyit kell még ma pakolni lámpaoltásig! Hogy itt sosincs magától rend!

Az izgatottságtól egészen felfújódik a pongyolája, betölti az egész teret. A hangja megremegetti a felhőlakás habfalait.

Amália, Dodó és Gülü felállnak, tágra nyílt szemmel bámulják. Dodó nem bírja tovább szó nélkül:

– Pöttyös néni, kérdezhetek valamit?

– Ja – válaszolja kurtán Pöttyös néni.

– Te nem szeretsz rendet rakni?

– Utálok. Én a sötétet szeretem és a káoszt. Ezért lettem lámpaoltó. A sötétben sosem látom, milyen rendetlenség van körülöttem. Mégis, néha muszáj elpakolni. Ekkor ránéz az órájára.

– Ó, mindjárt itt az este. Későre jár. Gyerekek, vége a névnapi vendégségnek, indulunk haza!

Amália és Dodó számára véget ér a zsúr. Elbúcsúznak Gülütől.

Pöttyös néni felajánlja, hogy hazaviszi őket a felhőn, így a gyerekeknek nem kell újra végigmenni a létrán. Ami ugye nem veszélytelen vállalkozás palacsintával teli hassal. Ezt persze nem kell kétszer mondani.

Az ikrek beszállnak a sístergő felhőbe, hazarepülnek. A Kolumbusz utcai társasház ablakában elbúcsúznak kedvenc lámpaoltójuktól. Pöttyös néni száguld tovább, lebeg a város felett, pár perc sem telik el, kapcsolók csatogását hallani, és kihunynak a fények. Fú, ez elég jó nap volt.

Hatodik rész

REPÜLŐSÓ

Csörög az ébresztőóra. Olyan hangosan berreg, hogy a madarak még a nyolcadik kerületben is felrebbennek az ágakról. A nap lassan kászálódik Zugló fölé. Ragadós, morzsás szemmel ébred a város.

Hopp, ott mozog a paplan alatt egy kupac gyerek. Amália kézfeje. Még álmodik, csukva a szeme. Szája a babáján, ráfolyt a nyál. Dodó a maciját szorongatja.

Ma reggel a gyerekek szobájában a függöny sem úgy áll, ahogy máskor szokott. Valaki járhatott itt és meghúzkodta? A szél ráncigálta meg így?

Amália gyorsan kipattan az ágyból. Egyáltalán nincs kedve lustálkodni. Izgatott, mehetnékje van, mintha öt bolhát raktak volna a pizzamája szárába. Érti, ahogy egyre hevesebben ver a szíve. Először fejkörzéseket végez. Aztán meggondolja magát. Nem, nem a szobában szeretne reggel tornázni, hanem odakint a szabadban, valahol a Duna-parton: – Kirándulni akarok! Most azonnal, induljunk!

Odamegy Dodó ágyához, és megcsiklandozza a testvére lábujját:

– Tudod, mit kérek a születésnapomra? Dodó, ébresztő!

– Alszom, hagyjál. Nincs is születésnapod!

– Majd lesz! – fogadkozik Amál. – Meglátod, milyen szép születésnapom lesz.

Megfogja Dodó műanyag kardját, feláll egy székre, beveszi a lába közé a kard élét, és ugrál, egyre magasabbra és egyre gyorsabban emelkedik. Amikor egyszer csak a szék lába hirtelen kibillen, és Amálka leesik.

– Ez mi volt? – pattan ki az ágyból Dodó.

– Semmiség – mondja szomorúan Amália. – Csak leestem a biciklimről.

– Nincs is biciklid! – vág közbe Dodó.

– A születésnapomra lesz. Minden nap, mikor felébredek, arra gondolok, hogy biciklizek. Szereltetek rá repülőst. Felemelkedek az égbe, és akkor bármikor átmegek Pöttyös nénihez vendégségbe. Amikor csak akarok. Elhiszed?

Dodó ezen elgondolkodik.

– Nem is hívott meg téged. Csak úgy odamész?

Amália előveszi a játék mobiltelefonját.

– Háromezer-öt, négyszáz, kettő. Hatvanhat. Halló, Pöttyös néni?

Dodó tátott szájjal figyel. Nincs válasz. Amália csalódottan leteszi a telefont.

– Hát nem veszi fel. Akkor nincs otthon. Küldök neki esemest.

Valaki dörömböl az ablakon. Aztán nagy huppanást hallani.

Egy vászonkupac zuhan be a gyerekszoba ablakán. Furcsa domb nő a szoba közepére.

– Sósák! – sikít Amália.

– Odass, megvan a repülőst a biciklidhez! – mondja csillogó szemmel Dodó.

– Ki küldhette? – Amália összevissza fogdossa a zsákot, de nem találja a száját.

A zsák moco-rog. Kifeszül a szövete. Hirtelen valaki kidugja az ujját a vászonból. Aztán a hátát, majd a fejét... Pöttyös néni, hát persze, ki más

volna. Aki így odavarázsolja magát akárhová. Szépen leporolja a pongyoláját:

– Fenékre estem, jaj, fáj is a derekam tőle – kiül a zsákból a szőnyegre, és megrázza magát. Hull a macskaszőr, szálanként az egerek bajsza.

– Hívtatok? Na, hát itt vagyok. Csiribi-csiribá. A városi villanykapcsoló rendben, szépen indult ez a nap, az éjjel mindent átellenőriztettem. Sötétben lehet a legjobban dolgozni, nem győzöm elégszer mondani. Remek, ahogy a Thököly úton zúg a reggeli csúcsforgalom. Zene füleimnek. Óh, te verőfényes napindító világosság! Pihenhettek.

– Gült miért nem hoztad? – kérdezi Amália.

– Gült? Elugrált az iskolába. Ne feledjétek, ő iskolás, halaszthatatlan dolga van minden nap! Mit csináljunk? Mihez volna ma kedvetek?

Amália izgatott, nem bírja tovább, el kell mondania az álmát.

– Pöttyös néni, én nagyon-nagyon szeretnék biciklizni!

– Nem is tudsz pedálozni! – vág közbe Dodó.

– De tudok! – Amália nem hagyja magát.

– Repülni se tudsz! Ducijuci vagy. Nem bír el a szél. Apa mondta.

– Te meg giliszta vagy, mert nem eszel rendesen, azt is apa mondta.

Pöttyös néni csóválja a fejét. Ezt nem bírja tovább hallgatni, befogja a fülét:

– Kár volt idejönnöm. Nyugtázza és elindul az ablakhoz.

– Ne menj el, maradj! – mondják egyszerre az ikrek.

– Hm, most, hogy jobban belegondolok... – Pöttyös néni feláll, és a kezével hadonászva folytatja: – Eszembe jutott valami a biciklizésről. Még hozzá a repülés. Volna egy csuda ötletem! Biztosan élnek Budapesten nem veszekedős gyerekek. Velük szívesen kimennék a Római-partra, mert bizony ott a legszebb a Duna. Homokos a part, selymes és virágos a sétány. Platánfák, stégek, csónakházak. Na, ott tudnánk kerékpározni, meg felülnénk a ringlispíltre.

Dodó közbevág:

– Nem, Pöttyös néni, olyan gyerekek, akik sosem veszekednek, nem élnek sehol.

– Hogyhogy? Honnan tudod? – kérdez vissza Pöttyös néni.

– Szerintem meghaltak, vagy ilyesmi. Mert én csak veszekedős és verekedős gyerekeket ismerek. Az oviban mindenki verekszik, például.

– Akkor jó! – mondja Pöttyös néni. – Én is pont így gondoltam. Kíváncsi voltam, mit válaszoltok. Szóval, aki ma nem veszekszik egész nap, azt elviszem biciklizni.

– Akkor veszünk még repülősöt? – Amália izgatott.
– Nem kell venni, hát itt van elég – mutat a szoba közepén a kupacra –, a zsákomban hoztam.
– Kaptok tőlem egy-egy pedálos biciklit. A Duna-parton kipróbálhatjuk.
– Hű, ez jó! Oda hogy kell menni? – kérdezi Amália.
– Repülünk, Amál, ez tuti – morogja Dodó –, még mindig nem érted. Olyan süket vagy!

Mielőtt Amália pimaszul kiosztaná Dodót az újabb sértés miatt, Pöttyös néni akcióba lép. Gyorsan terpeszbe teszi a lábait. Kalimpál, még egyet, aztán fordítva, és máris ott a térkép a kezében.

– Látod, Dodó, mondtam, hogy varázsol. – Amália boldogan kihúzza magát.

Pöttyös néni óvatosan kinyitja a térképet: – Az ott a Duna. Látjátok? A Hajógyári-sziget, fölötte a Szentendrei-sziget. Ott középen Aquincum és a Római-part. – Mikor varázsolod már a bicikliket? – sóhajt sóvárogva és türelmetlenül Amália.

– Most. Azonnal! Ha csend lesz. Ha nem marakodtok minden szón. Pszt!

Pöttyös néni megint kalimpál egyet. Aztán kivesz a zsákjából egy maréknyi repülősöt, és felszórja az égbe. Úgy, hogy mind a hármukra visszaszáll a csillogó sókristály, akár a Holle anyó tollpárnája, pereg szanaszét, és milyen jó illata van.

– Csukjátok be a szemetek. Egy, kettő, három... Ezeröttszázötvenhárom. Kinyithatjátok!

Süvit és repül. Forr a felhő motorja, összepöfékeli a fél légteret. Felette fodrozódik az ég, és a repülő ikrek ott ülnek a felhőn, lógatják a városra a lábukat. Alattuk a folyó egy miniatűr játszótér. A Duna-parti hordalék pedig világító gyöngysor. Öt percbe sem telik, és a Duna partjára pottyannak. Két szuper biciklin ülnek.

Dodó megdörzsöli a szemét, hunyorog a napsugártól. A szájuk és a szemük is sós. Mintha tiszta morzsa volna, ragad és szúr.

– Tartsátok az útírányt! Hatalmas a forgalom! – kiabál Pöttyös néni, régi Csepel bringán hajt utánuk a kerékpárúton. – Ettől kezdve ti feleltek magatokért!

Az út tiszta hepe-hupa. Amália a kőbuckák közé hajt, feldobja az egyik bucka, felsikít, mert majdnem leesik a bicikliről: – Szédülök. Forog a világ, ahogy taposom a pedált.

– A város forog a földdel együtt, Amál, te ezt nem tudtad? – okoskodik Dodó.

– Hagyjál, Dodó, ne kekeckedj! Engem ez a repülő só nagyon megemelt. Alig bírom tartani az irányt.

– Mintha repülnék, pont az benne a jó – Dodó egyre sebesebben hajt.

Pöttyös néni előrehajol, és a levegőbe szagol: – Ó, Duna-szag és iszap-illat! Imádom! Hal, mocsár, sajtos-tejfölös lángos. Megérkeztünk, gyerekek, ez már a római illata. Nem lehet eltéveszteni. Kovászos uborka papírtálcán, rozsdás csónakházak és a tárva-nyitva öltözők régi lakatai – ezt már szeretem!

Dodó rá se hederít Pöttyös néni örömsóhajtozására, nem hatja meg ez a túlzott sóvárgás az olajos halszagra. Iszonyúan meghajtja a pedált. Egyre jobban kacsázik a térdeivel, a legmagasabb sebességbe kapcsol.

Azt képzelet, hogy a biciklijére már nem is bicikli, hanem egy repülő autó. Elemelkedik a földtől, talpa alatt hagyja a várost. A partot, a kenukat, ezt az egész napot, még Amáliát is. Egyre magasabbra és magasabbra repül.

Miközben a földúton hatalmas, tátongó gödör széléhez kerül. A padka jól megdobja a kerékpár gumiját. Fejben már a Marson hajtja a pedált, aztán a végtelen űrben lebeg. Így nem hallja Pöttyös néni utasításait, Amália sikító figyelmeztetését, hogy STOP. Dodó számára eltűnik a világ.

Dodó szeme csukva van az álmodozástól.

A föld nincs már alatta, mikor a padka feldobja a biciklijét, Dodó tényleg irtó nagyot repül a levegőben, aztán beesik a gödörbe.

Óriási huppanás, aztán könnyek és hüppögés. Elképesztő nagy ez a bukás.

A bicikli első kereke kifordul, a lánc leszakad. A kerékpár kormányja is kicsorbul. Ott fekszik a földön egy kislány, meg sem tud megmozdulni.

– Leesett a láncom – hüppögi nemsokára.

Pöttyös néni és Amália megállnak, odamennek Dodóhoz:

– Maradj a földön! Ne mozdulj! – Pöttyös néni megsimogatja Dodó arcát, és látja, hogy csurog az orrából a vér. A kislány először a pólójába törli a szája szélére folyó vércseppeket. Amália elővesz egy zsebkendőt, és odanyújtja neki. Bedugják a zsebkendő szélével Dodó orrát. Nemsokára eláll a vérzés. Csak a szípgógás marad és a könnycseppek az arcán, a horzsolások, meg a sok koszfoltt az egész testén.

Pöttyös néni széleseben kifundál valamit. Előveszi a maradék sózsákot, és szépen, óvatosan kirázogatja. Száll a por a zsákból, a macskaszőr és a só.

Odaszáll a sáros gödör szélére, ahol Dodó épp nagyokat szipog még. Fel-szárítja a vért és a könnyeket. A só fertőtleníti a horzsolást és a sebeket.

– Csjukjátok be a szemeteket! – mondja Pöttyös néni halkán, suttogva a gyerekeknek.

Mind a hárman összedugják a fejüket.

– Egy, két, há', ezerötszázhuszonhárom.

Az égből kötszerek és gyógyszerek potyognak. Orvosi olló és ampullák.

– Készen is vagyok, így ni. Tedd ide a fejedet, Dodó! – mondja Pöttyös néni. – Berakok egy rendes tampont az orrodba. – Odahúzza magához a kislíú fejét és bedugaszolja steril vattával a nóziját.

Dodó már egyáltalán nem akar hős lenni, sem autóversenyzó, sem biciklista, sem Darth Vader:

– Nem én vagyok beteg. Az egy másik gyerek volt, aki elesett és megsérült. Nekem nem is vérzik az orrom, nem fáj a fejem egyáltalán. Amúgy sem látok semmit. Meg szúr picit a hasam, de meg fogok gyógyulni. Ugye?

Pöttyös néni lerakja a kötszereket, és megsimogatja a kislíú arcát. A Római-parton ekkorra már nagy a délutáni zshivaj. Letörlik a sáros, koszos könnyeket Dodó arcáról és combjáról.

Mikor végeznek, elsétálnak egy padhoz.

Ülnek a padon, csukott szemmel. Nem történik semmi és most épp ez a jó. A semmi, az unalom a legjobb dolog a világon a meleg, napsütötte Duna-parton.

Egyszer csak, mint akiben elemet cseréltek, Dodó szeme kipattan. Ez egy másik gyerek, egy másik gyerekdodó. Felugrik, a lába közé veszi a biciklijét:

– Kérem a lángost! Sajtos-tejfölöset. Utána a vattacukrot. Fagyit meg a gesztenyepürét. Meggyógyultam.

Amália bólogat, de Pöttyös néni csóválja a fejét: – Csak óvatosan. Tudod, hogy én aztán imádok repülni, enni és kapkodni, de most állt el az orrod vére. Úgy döntöttem, ma nem ülünk fel többet a biciklire. A repülösó is elfogyott, üres a zsák. Odatoljuk a büféhez a kerékpárokat, és eszünk egy lángost. Benne vagytok?

– Naná! – bólogatnak egyszerre az ikrek.

A büfében három lángost rendelnek, sajttal és fohagymával. Ízlik mindenkinék, Pöttyös néninek tiszta olaj lesz a szája széle, ezen megy végig a kuncogás.

Utána elmennek kezet mosni, aztán a hintához, felmásznak párszor a mászókára. Mikor jól kijátszották magukat, a néni hirtelen felrikolt:

– Indulás haza! Ne halljak ellenkező szavakat! – A felhő időközben visszacsurgott a Margit-hídig. Úgy kell utánafütyülni.

Az ikrek berezelnek a rikoltástól, és egy szempillantás alatt a fedélzeten vannak.

Mikor megérkeznek Zuglóba, Pöttyös néni ébresztgeti őket, Amália és Dodó mély álomba merülve alszanak a fedélzeten. Rettenetesen kimerítő dolog a biciklizés és az orrvérzés. Este olyan fáradtan dőlnek az ágyukba, hogy anya esti meséje is elmarad Lámpaoltó Pöttyös néniről.